

Janusz Kumala

Od Redakcji

Salvatoris Mater 1/3, 9-10

1999

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Od Redakcji

Sobór Watykański II skierował do teologów i głoszących Słowo Boże następującą zachętę: *Studiując pilnie pod przewodem Urzędu Nauczycielskiego Pismo święte, Ojców i doktorów oraz liturgie Kościoła, niechaj we właściwy sposób wyjaśniają dary i przywileje Błogosławionej Dziewicy, które zawsze odnoszą się do Chrystusa, źródła wszelkiej prawdy, świętości i pobożności*¹.

W obecnym numerze „Salvatoris Mater” nasze pytanie o Maryję w tajemnicy Boga Ojca kierujemy ku liturgii Kościoła. W jaki sposób liturgia, w której chrześcijanie oddają cześć Ojcu przez Syna w Duchu Świętym, ukazuje więź Maryi z Bogiem Ojcem? Jaki obraz Boga Ojca pomaga nam zobaczyć Matka Jego Syna?

Mamy nadzieję, że studia zawarte w tym numerze kwartalnika, pomogą zobaczyć Maryję obecną w liturgii Kościoła, nie tylko jako „locus theologicus” poznania relacji zachodzących między Maryją a Bogiem Ojcem, ale także jako ikonę chrześcijanina w komunii z Ojcem.

Liturgiczna cześć Matki naszego Pana jest aktem uwielbienia Ojca. Wspaniale wyraża to jedna z prefacji: *Zaprawdę, godne to i sprawiedliwe, słuszne i zbawienne, abyśmy Tobie, Ojcze Święty, zawsze i wszędzie składali dziękczynienie i abyśmy Ciebie wielbili, oddając cześć Najświętszej Maryi Pannie, zawsze Dziewicy*².

Ikona Maryi, pierwszej czcicielki Ojca „w Duchu i prawdzie”, stanowi dla Kościoła natchnienie i wzór adoracji Ojca, która w sposób szczególny urzeczywistnia się w liturgii. Jako odpowiedź na zbawcze działanie Ojca przez Chrystusa w Duchu Świętym, Kościół śpiewa razem z Maryją: *Wielbi dusza moja Pana* (Łk 1, 46).

Kontemplacja liturgicznej ikony Matki Pana wprowadza w tajemnice wielkich dzieł, których Bóg Ojciec dokonuje w historii zbawienia poprzez Syna w Duchu Świętym. Pozwala także dostrzec szczególną rolę Maryi, która *nierozerwalnym węzłem związana jest ze zbawczym dziełem swojego Syna*³. W związku z tym Kościół w ciągu roku liturgicznego, odsłaniając całe misterium Chrystusa, *ze szczególną miłością oddaje cześć Najświętszej Matce Bożej Maryi*⁴.

Wydany niedawno w języku polskim „Zbiór Mszy o Najświętszej Maryi Pannie” jest wyrazem troski Kościoła o poprawny kult

¹ LG 67.

² Pierwsza prefacja o Najświętszej Maryi Pannie w nowym *Mszale rzymskim*.

³ SC 103.

⁴ TAMŻE.

Matki Bożej – umieszczający Ją wewnątrz liturgicznej celebracji misterium Chrystusa. „Zbiór Mszy” stanowi realizację soborowego postulat, aby synowie Kościoła *szczerze popierali kult Błogosławionej Dziewicy, szczególnie liturgiczny*⁵ oraz wskazań dotyczących dróg odnowy kultu maryjnego, sformułowanych w adhortacji *Marialis cultus* Pawła VI.

Na pewno potrzeba trochę czasu, aby w świadomości Ludu Bożego w naszym kraju, utrwaliło się przekonanie, że celebracja misterium Maryi wewnątrz misterium Chrystusa wyraża właściwe i najdonioślejsze miejsce Maryi w pobożności chrześcijańskiej. „Zbiór Mszy” jest nieocenionym narzędziem dla duszpasterzy i wszystkich odpowiedzialnych za kształt pobożności maryjnej Kościoła w Polsce, aby prowadzić ludzi wierzących ku maryjności dojrzałej i owocującej postawą „na wzór Matki Pana”. Z radością i wdzięcznością przyjmujemy nową księgę liturgiczną, świadomi jednakże, że troska o poprawność kultu maryjnego nie jest u nas wcale prosta i łatwa. Wymaga cierpliwości i odwagi oraz twórczych inicjatyw, które w praktykę życia chrześcijańskiego wprowadzą soborowe i posoborowe zasady odnowy kultu maryjnego.

Janusz Kumala MIC

⁵LG 67.